

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN

te Tongeren bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. »
Een blad afzonderlijk 45 centiem.
Aankondigingen 15 centiem per drukregel.

TONGEREN, DEN 25 JUNI.

De val van het doktrinair Ministerie.

De uitslag der kiezingen van den 14 Juni is gansch het land door met de grootste vreugde, met den grootsten geestdrift ontvangen; volgens berichten, die ons uit de verschillende streken des lands toegekomen zijn, is de « veroordeeling » van het ministerie, door het volk uitgesproken, overal als het teeken der verlossing en der herstelling ontvangen.

Op het oogenblik dat wij deze regelen schrijven heeft het ministerie Frère Bara reeds zijn ontslag gegeven en, naar alle waarschijnlijkheid, zal het door den Koning aangenomen worden.

Ons duurbaar land zal dan eindelijk eens voor goed bevrijd wezen van het schandig juk dat het ministerie ons op de schouders is komen laden; wij zullen eindelijk vrij kunnen ademen. Het tijdstip der ministerieele verslaving is onwederroepelijk voorbij.

Nu, het had toch ook waarlijk al lang genoeg, ja, veel te lang geduurd! Ja, daags na den zegepraal, ofschoon verheugd dat wij eindelijk zoo ver gekomen waren, vroegen wij ons af: « Hoe heeft het zoo lang kunnen duren? Hoe is het mogelijk dat een vrij volk, zoo als de Belgen, zoo langen tijd onder het willekeurige, onder het despotiek bestuur van eenen Frère en eenen Bara gebukt ga. »

Eindelijk dan toch, — het recht kan wel gedurende eenigen tijd onderdrukt worden, maar ten laatste behaalt het toch de overhand — eindelijk heeft het vrije belgische volk getoond dat het niet langer meer onder den voet wilde liggen: de maat der ongerechtigheid was boordvol en het volk, dat men nooit straffeloos in zijne rechten krenkt, heeft al zijne macht ingespannen om het ministerie omver te werpen.

En het is in zijne poging gelukt, aangezien de doktrinaire koterie hare zoo hoog geroemde meerderheid verloren heeft in gewesten, waar het zoo langen tijd *carte blanche* gehad heeft! Voorzeker, de oppositie juicht, en wij zijn er van overtuigd... nog Frère, noch Bara, noch Pirmez, noch Van der Stichelen, die buiten de volksvertegenwoordiging gesloten is, zullen daar te zeer over verwonderd zijn. Hun politiek geweten heeft hun den aanstaanden val wel voorspeld: zulks blijkt duidelijk genoeg uit de kruiskens en lintjens en de lekkere koeken van het budget over eenige weken (ook

al aan dat *ondankbare* Gent!) 's daags voor de kiezingen uitgedaald.... Zijn er wel ooit, in welk constitutioneel land ook, zulke gruwelijke partijdigheden begaan, en zulks met de duiden die het volk zoo zuur opbrengen moet!!! En ondanks al die machtige hulpbronnen, waarmede onze heeren ministers en hunne trouwe schapen juist omgesprongen zijn, alsof zij het geld met volle handen uit hunne eigene kisten hadden kunnen nemen, ondanks alle gewone en buitengewone middelen: geschenken, processen, kruisen, lintjens, in weêrwil van dat alles is het ministerie en zijne partij toch gevallen!!! Schandelijk gevallen! Veroordeeld door een plechtig verdict van het volk, dat zij lang genoeg versmaad hadden.

Dat de diktator Frère en konsoorten zich nogtans niet beklagen; het is hun lang genoeg voorspeld dat hun uur eens komen zou, maar zij hadden geene ooren voor degenen die hun toen de waarheid zegden!

Mochte de kiezing van 14 juni 1870 al onze toekomstige ministers leeren dat het belgische volk niet wil geregeerd worden door een partijministerie, dat zonder aanzien van personen of zaken zijnen soevereinen wil doordrijft telkens als hem zulks mogelijk is! Moge de uitslag der kiezingen van 14 juni een einde stellen aan die *hatelijke, tergende* politiek, die wij onder het ministerie Frère dertien jaar lang, en allengs al erger, hebben moeten verduren!

Maar, zoude het ontslag, dat het ministerie bij den koning heeft ingediend, weer geene komedie zijn, zooals Frère en Bara er nog al gespeeld hebben?

Ah! dat is nog een raadsel!
Misschien hebben de diktator en zijn weerdige volgelingen zich niet te vreden gehouden met eenvoudig weg hun ontslag te geven en het zoude ons niet zeer verwonderen indien de bazen er, tusschen twee haakjes, bijgevoegd hadden:

(Sire, wij doen dit maar omdat wij niet anders kunnen; maar, pas op, gij moogt ons ontslag niet aannemen zonder eerst een nieuw beroep op 't land te doen. Ontbind de Kamers, en geeft ons nog een kansje! Och, 't is toch zoo zoet minister te zijn!!!)

De tijd zal leeren.

Ministerieele crisis.

De *Journal de Gand* zegt, dat de Koning gisteren zijne ministers bedankt heeft voor

hunnen dienst, en officieel akte genomen heeft van hun besluit, om van hun portefeuille af te zien. Daarna heeft hij zich verklaard, dat hij zich bedenken zou over 't geen hem te doen stond.

M. de Theux is gisteren voor de tweede maal bij den Koning ontvangen, vergezeld van M. d'Anethan.

De *Journal de Bruxelles* gelooft dat graaf de Theux de zending van een nieuw ministerie samen te stellen niet op zich zal nemen, maar den Koning de verzekering zal geven dat de rechter Kamerzij die zending aanvaardt, en hem tevens den Staatsman aanduiden, welken hij het meest geschikt oordeelt om een nieuw kabinet te vormen.

De naam diens staatsmans, — zegt de *Journal* — zal iedereen raden: het is de baron d'Anethan, gewezen minister der justitie, een bekwaam en ondervindingrijk Staatsman en rechtsgeleerde, met een' rechtzinnigen en gematigden geest; in een woord: de man der toekomst en van den voortgang, bij gevolg een uitmuntende hoofdminister die bij al de Staatspartijen geacht en vereerd wordt.

Beweging ter bevrediging der Volkswensen.

De *Nederlandsche Bond* van Antwerpen, in algemeene zitting vergaderd, drukt den wensch uit, dat, benevens de herstelling der Antwerpsche en Vlaamsche grieven, de vertegenwoordigers en senators van het arrondissement Antwerpen al hunne krachten zullen in het werk stellen, om tot de verwezenlijking van 't minstens de volgende punten te komen:

1° Eene onmiddellijke en ruime uitbreiding van het stemrecht voor gemeente en provincie;
2° Het onmiddellijk ter studie leggen, en dit wel om spoedig tot eenen uitslag te geraken, van een ontwerp ter uitbreiding van het kiesrecht voor Kamer en Senaat;

3° De onmiddellijke vermindering van het oorlogsbudget ten gevolge der vermindering van het contingent vermeld in 4°;

4° De onmiddellijke vermindering van het jaarlijksche contingent op 10,000 mannen, in stede van 12,000; het ter studie leggen van een wetsontwerp om het leger tot de uiterst mogelijke grens te verminderen.

De provinciale raad onzer provincie zal zich dinsdag 5 juli vergaderen.

DE VADERVLOEK.

LOSSE BLADEN UIT L. MUELBACH'S WERK
BENJOWSKY.

(Vervolg.)

— Ik weet alleen, dat ik een ongelukkige ben, zeide Benjowsky met smeekende stem, terwijl hij voor Maria-Theresia zijne knie boog en zijne handen tot haar ophief. Een ongelukkige, wien zijne keizerin alleen nog van onheil kan redden. Ach, majesteit, wees goed, wees rechtvaardig! Ik kwam hier met trots en toorn, als iemand die op zijn goed recht boogde en dat alleen eischen wilde; maar uwe majesteit ziet het nu, ik ben ootmoedig geworden, al mijn trots is verdweenen als ijs voor den zonnelijk uws aangezichts, en ik bereid als eene genade te verzoeken, wat ik als gerechtigheid vorderen wilde. Maar wees nu ook genadig, keizerin, vernietig het harde vonnis dat gij geveld hebt! Wil mij mijnen naam, mijne eer, mijn vaderland niet ontnemen, want ik zweer u bij alles wat mij op aarde heilig is, ik zweer u bij u wien aangezicht, dat op mij in het stof verootmoedig, ik zweer u, dat men u valsch bericht heeft, en slechts de stem van den lasteraar tot u is doorgedrongen; ik ben geen ontaarde zoon, geen misdadiger, ik ben mij geene schuld bewust.

— Ge zijt u geene schuld bewust? vroeg Maria-Theresia dreigend. Antwoord mij nu in den naam Gods: is het niet waar, dat uw vader, graaf Samuel van Benjowsky, u heeft vervloekt, dat hij u, daar zijne smart over u hem van de spraak had beroofd, met bevende hand geschreven heeft, u niet meer als zijn zoon te willen erkennen en dat hij u als erfdeelt zijner vloek naliet? Is dat niet waar, hebben diegenen gelogen, die mij dit gezegd hebben? Als het zoo is, als de vadvloek niet op uw hoofd rust, als men

u gelasterd heeft, dan zweer ik op mijne keizerlijke eer dat u gerechtigheid wedervaren zal, hoewel ik moet zeggen, dat ik u juist niet bijzonder genoen ben. Antwoord dus: heeft uw stervende vader u niet vervloekt, niet ontferd?

— Ja, dat heeft hij gedaan, zegde Benjowsky treurig, hij heeft mijn ongelukkig hoofd met zijnen vloek beladen, hij is heengegaan in toorn over zijn eenigen zoon. Maar evenwel ben ik geen misdadiger, evenwel darf ik vrij mijn hoofd tot God en mijne keizerin opheffen, en darf zeggen dat ik rein van misdadigheid ben, en het slechts mijn ongeluk, niet mijne schuld was, die den vadvloek op mijn hoofd wierp. Mijn vader begeerde iets onwerdigs en ontorends van mij, waarin ik hem niet gehoorzamen kon, hij wilde mijne vrijheid als man, mijne eer als soldaat en als mensch in het stof treden, ter wille van geld zou ik mij verkoopen, en...

— Zwijs, viel de keizerin hem met toornige stem in de rede. Heb ten minste eerbied voor eenen doode, en herinner u dat degene, dien ge beschuldigt en lastert, uw eigen vader was, uw vader, die niet meer hier is om zich te rechtvaardigen tegen den laster van zijn ondankbaren, ontaarden zoon. Zoo ik nog niet geweten had, dat ge schuldig waart, weet ik het nu, daar ge u niet ontziet uwen vader te lasteren, die van verdriet over zijn eenigen zoon is gestorven, die hem gehoord, mishandeld en bespot, met teugellooze verkwestiging zijn geld en goed verspild en doorgebracht heeft, zoodat de ongelukkige oude man tot armoede en nood kwam, en schulden op schulden maakte om slechts de onzinnige eischen zijns zoons te bevredigen. Ha, ge ziet nu, dat ik alles weet, en uw verleden genoegzaam ken, om mij niet door u te laten misleiden.

— Neen, uwe majesteit kent mijn verleden niet, riep Benjowsky, terwijl hij zich haastig uit zijne knielende houding oprichtte, en met koenen, schier toornigen blik de keizerin in 't gezicht zag, neen, uwe majesteit weet niets van de waar-

heid en wezenlijkheid nopens mij. Men heeft mij gelasterd en beschuldigd; welken, dat uwe majesteit de genade hebbe mij mijne beschuldigers te noemen, mij tegenover hen te stellen, en uwe majesteit dan zie, of zij het wagen oog in oog mij hunne beschuldiging te herhalen.

— Wie uwe beschuldigers zijn, wilt ge weten? vroeg de keizerin met vlamdende oogen. Nu, ik zal 't u zeggen; het waren uwe eigen zusters en uwe zwagers. Zij hebben u echter niet alleen beschuldigd, maar ook getuigen gesteld, die hebben gezworen met eigen oogen het dokument te hebben gelezen, dat graaf Samuel Benjowsky had geschreven en gij den misdadigen moed hebt gehad te ontvreemden en te vernietigen.

— Dat is niet waar, dat is een ellendige leugen riep Benjowsky buiten zich zelve, ik...

— Zwijs, riep de keizerin met donderende stem, zwijg of ik laat u als een waanzinnige in hechtenis nemen en in 't krankzinnigenhuis opsluiten! Ge waagt het mij te trotsieren? Waagt het, te zeggen dat de woorden uwer keizerin leugens zijn? En ge vrees niet, dat Gods toorn nederschielt om u te verpletteren: dat de hand der keizerlijke gerechtigheid u vermorzele! Weet dan, ondankbare zoon, liefdelooze, baatzuchtige broeder, weet dat ik uwe gehele misdadigheid, dat mij niets van uwe misdadige aanslagen is verborgen gebleven. Ik weet, dat ge aan oproer en verraad denkt, ik weet dat ge ook tegen uwe keizerin wrokt en rebelleert, dat ge hiervan zelfs geen geheim maakt, en geweigert hebt op de gezondheid uwer keizerin en majesteit te klinken. Of zoudt ge soms willen beweren, dat dit ook eene leugen is? Antwoord mij toch, is het niet waar, dat ge op het feestmaal, waarmede uwe bloedverwanten uwe terugkomst vierden, weigerdet uw glas op te heffen en op mijne gezondheid te drinken?

— Het is waar, zegde Benjowsky treurig.
— Ha, ge ziet dus, dat men mij de waarheid heeft bericht, en uwe bloedverwanten u niet

Het gemeente-bestuur van Membruggen heeft eene aanvraag gedaan aan den provinciaal raad, dat deze gemeente, afgescheiden worde van het kanton Borgloon, en deel make van het kanton Tongeren. Men moet bekennen dat de vraag der inwoners van Membruggen zeer rechtmatig is. Het is inderdaad niet te begrijpen, hoe men ooit aan het gedacht heeft kunnen komen, van deze gemeente bij het kanton Borgloon te voegen, wanneer men nadenkt dat de rechte weg van Membruggen naar Borgloon door Tongeren loopt. De vraag van Membruggen verdient dus in ernstige aandacht genomen te worden.

Werken van Vondel.

Zellen is een groot man gedurende zijn leven en nog bijna twee eeuwen na zijn dood zoo zeer miskend geworden als de prins onzer dichters, Joost van Vondel. Wij kunnen er met fierheid op wijzen dat Vondel eene eereplaats toekomt onder alle dichters van vroeger en later tijd en desniettemin zijn er nog slechts weinige jaren voorbijgegaan sedert men begonnen is zijne groote verdiensten te erkennen, zijn naam en de schatten van zijn genie aan het vooroordeel te ontrukken, waaronder zij zoolang gebukt gingen.

Sinds M. Jacob van Lennep het eerst de hand aan het werk sloeg is de geestdrift voor Vondel meer en meer toegenomen; men heeft hem in de hoofdstad van Nederland een vaarlijk gedenkteeken opgericht en duizenden, die hem vroeger slechts bij naam kenden, zijn in de gelegenheid gesteld geworden om hem in zijne onschatbare werken te leeren waardeeren; doch het is niet te betwisten dat de katholieke Vondel onder zijne geloofsgenooten van dezen tijd betrekkelijk nog slechts weinig bekend is. Dit moet waarschijnlijk vooral hieraan worden toegeschreven dat zijne volledige werken niet onder het bereik lagen van iedereen, dat de bestaande uitgaven nog altijd te kostbaar waren.

Het is daarom dat men het plan heeft opgevat tot eene *volks-uitgave* van *Vondel's complete Werken*, voornamelijk met het doel om die werken onder zijne geloofsgenooten meer algemeen te verspreiden. De geheele Vondel zal thans verkrijgbaar gesteld worden voor een prijs die men vroeger voor enkele zijner gedichten moest besteden. Dat zulk eene onderneming werkelijk eene algemeene deelneming vereischt zal wel geen betoog behoeven, doch de uitgever heeft bereids zooveel ondersteuning en toejuiching in zijn plan mogen ondervinden, dat hij niet twijfelt of zijne pogingen zullen met een goeden uitslag bekroond worden.

En wie kent Vondel? Wie kent den koning van den Nederlandschen Zangberg? Wie kent

gelasterd hebben. Val dus in het stof en wend uw hart tot berouw, want ik herhaal u: ik weet alles! Ik ken al uwe booze aanslagen! Ik ken ook de treurige geschiedenis van den geheimen gang, die uit uwe slaapkamer naar de kamer uws zwagers voert.

— Wat? riep de graaf ontsteld, heeft men gewaagd ook dit aan uwe majesteit te verhalen?

— Ja, men heeft het mij verhaald, maar met tranen en smart over uwe slechtheid, niet uit toorn en uit wraak. Tracht dus niet u te rechtvaardigen, want ik herhaal u, ik ken de geschiedenis van den gang en het scheermes, dat uw arme zwager, baron Jemoik, den volgenden morgen voor zijne deur vond, nadat hij in den nacht, door het gerucht uwer schreden gewekt, was opgesprongen om de verborgen deur voor zijnen zwager, den sluipmoordenaar, te sluiten.

— En ben ik deze zwager, deze sluipmoordenaar? vroeg Benjowsky met doodsbleeke wangen en strakken blik. Ben ik door den geheimen gang geslopen? Heb ik het scheermes verloren? Ik?

— Ja, gij, gij, die de moordenaar uws zwagers wildet worden, gij, die voor 't aangezicht Gods en de oogen uwer keizerin een moordenaar zijt, schoon ook een reddend toeval u verhinderde de daad te volbrengen?

— Ik ben dus de moordenaar! schreeuwde Benjowsky, en een luid woest lachen klonk van zijne lippen.

De keizerin zag hem aan met een verpletterden blik.

— Gij zult mij dwingen, riep zij, u te straffen, zoodat ge verdient, hoewel ik uwe zusters mijn keizerlijk woord heb gegeven, genade te oefenen en u rustig en ongestraft van hier te laten gaan.

— Mijne zusters! De goede zielen hebben zich dus medelijgend voor mij betoond? vroeg de graaf.

— Ge hebt het uwe zusters te danken, zoo ik u ook nu nog ongestraft laat, riep de keizerin.